

II. felvonás

A Múlt Szelleme

10. fejezet

Végzetes Döntések

Minden egy átlagos, nyugis napnak tűnt a Reaver fedélzetén. Carl a kabinjában heverészett, Ventris pedig megpróbált összeütni valamit a konyhában, mialatt Fenn bőszen figyelte a hiperteret. A férfi majdnem el is szenderedett unalmában, pedig még délután két óra sem lehetett. Aztán úgy gyulladtak fel a vészjelzők, mintha maga a halál veszedelmes mennydörgése sújtott volna e kicsiny bárka fedélzetére.

- Szökik az energia! – ordított fel Fenn, hogy a többiek is értesülhessenek a baljós veszedelem felől, elvégre a következő percekben dől majd el az életük.

- Mi az, hogy szökik? – ért oda elsőként Carlos, értetlenül állva a történetek előtt.

- Valahol szivárog a 7-es! – jött az egyértelmű felelt, mikor Ventris is idetalált.

- Az hogy lehet? Nem helyrehoztuk a múltkor? – ugyan Jaris már nem válaszolt erre a kérdésre, a hirtelen felgyúló vészfények és a széndioxidjelzők utánozhatatlanul éles moraja tökéletesen kielégítette a kíváncsiságát.

- Erre most nincs időnk, húsz perc és megdöglünk! – Fenn arca egyre komorabbá vált és kétségbeesettebbé. Viszont még mindig akadtak megmagyarázatlan kérdések.

- Az csak egy mellékvezeték, napokig is kihúznánk – szögezte le az álláspontját Dahn, s nem is sejtette, ám a fenyegetés mibenléte korántsem ebben nyilvánult meg.

- Az energia ez dolog, az az Istentelen szándioxid, amit a fedélzetre okád, a másik! Le kell szállnunk valahol, hogy kiszellőztessük a hajót, vagy megfulladunk!

- Mi van a létfenntartással, nem kéne kiszűrnie? – ráncolta a szemöldökét Ventris.

- Elméletileg ki kellene... de most mégsem teszi! – próbálta rövidre zárni a vitát Jaris, miközben egyre csak azon járt az esze, hová érhetnének el ilyen rövid idő alatt. S mikor a galaxis térképre emelte a tekintetét, menten elborzadtak a szemei.

- Az Atzerri elég közel van! – csillantak fel Carl szemei. – Hihetetlen, pont mellette vagyunk! – nem meglepő módon, ő nagyon megörült a szerencséjének. Persze ő nem sejtette, mit jelent ez valójában, elvégre csak Fenn és Mira ismeri az itt történeteket.

Ez nem... ez nem lehet véletlen... – visszhangzott Jaris gondolatai közt. Azonban most teljesen mindegy, mi rejlik a háttérben. Nincs választása: le kell tennie a hajót, mielőtt megfulladnak. Addig csak remélheti, hogy Mira nem gondolta komolyan az esetet, hanem csak valamiféle gyermekes figyelmeztetést intett a maga módján.

Ekkorra már ki is érték a hipertérből. A rázkódás keltette feszült pillanatok alatt már nem is válhatott volna nyilvánvalóbbá az egykor kedves kis teremtes ördögi keze a dologban. Hiszen tökéletesen, majdhogynem az Erő által vezérelve időzített.

- Megnézem azt a vezetékét! – határozta el magát Ventris, hátha így megússzák az eset bosszú részét, s a lány a terve kudarcát követően letesz az egészről, átmenetileg. De addig legalább beszélhetnek a fejével... mármint Jaris fejével, hogy végre kidobja a hajóról. Elvégre már nem csak rá, hanem az egész hajóra nézve is veszélyt jelent.

- Fogd ezt! – dobott oda neki Carl egy sugárvetőt, aztán figyelte, ahogyan a lány sietősen továtúnik a szemük előtt. Meg sem fordult a férfi fejében, hogy utánamenjen.

Persze ő mit is érne az ifjú Wess ellen?

Időközben Leana lóhalálában szaladt a sérült energiavezeték mentén, s az útja nem egészen a hajó farába vezetett. Az iszonyatos füst és a heves szikrák mellett a létező legrosszabb sejtelve vált valóra, mikor egy vágást pillantott meg a fémen.

- Átvágtá... – jegyezte meg magában halkán, s csak ekkor ötlött fel neki egy csapda lehetősége. A féltő tekintetével menten a fullasztó füstöt kezdte kémlelni, s bármennyi ellenszenvet is érzett Sigil, vagy olykor a tanítványa iránt, ezúttal szívesen visszasírta volt az alig két hete távozott párost. Ők tudnák, mit tegyenek.

Ekkor egy zöldesen izzó plazmapengén akadtak meg a szemei.

Nem volt ideje kiáltani, elfutni, vagy épp védekezni. Amint a légkörbe való igen meredek belépés keltette rázkódás rengetni kezdte a hajótestet, Mira előreszökellt. Semmi kedve sem volt a fenyegetőzéshez, valamint a hosszas csevejekhez, ezért egyből beleállította a lány hasába a szablyát, amint csak megtehetette.

- Érzed, Ventris... érzed?! – hányták a heves szikrákat a sárga szemek, miközben Leana hitetlenkedve, mély döbbenet által övezve bámult maga elé. A kezeivel tett egy halovány kísérletet a penge feltartóztatására, viszont az utolsó pillanatban mégis elrántotta őket. Rájött, hogy ezzel semmit sem érne.

- De mi... miért Mira... mi...? – hebegte a lány hitetlenkedve, miközben a zöldes plazmapenge szép lassan egyre beljebb é beljebb hatolt a testében.

- Tudod, olyan régóta vártam már ezt a percet – kacagott fel Wess önelégülten. – Ezt a nézést, a fájdalmat az arcodon... örökké gyönyörködni tudnék benne, ezért csak lassan, fájdalmasan foglak kibelezni – eközben Leana meg sem mukkant, egyetlen nesz nélkül állta az iszonyatos kint, ahogyan a penge szép lassan a belső szervei felé tört. – Sikolts, ha túl sok lenne... akkor gyorsabb leszek.

Ventris nem szólt semmit, csupán fájdalmasan nyögött. Nézte, elborzadva bámulta az élete utolsó pillanatait, aztán egy férfi alakjára lett figyelmes.

- Amatőrök – mosolyodott el Mira, s mielőtt még az időközben mögé osonó Carl meghúzhatta volna a ravaszt, kirántotta a kardját Ventris hasából, aztán megfordult. Dahn nem volt elég gyors, a lány erőlkése túlságosan hamar érte, hogy lóhessen, vagy éppen kiálthasson. A történekről csupán egy koppanás árulkodott, amely után a férfi a padlóra rogyott és nem mozdult többet.

Leana még tett egy döbbs pillantást, aztán végleg elhagyta az ereje. Eleinte csak lassan, a létéért küszködve rogyott a talaj felé, ám a végén már egy zsák krumpliként érte el a padló veszedelmes szintjét. Mira egyedül csak azt sajnálta, hogy idejekorán vége szakadt a játékának. Olyan szívesen égette volna szénné a lány beleit, ám most... most már leszállt a hajó, tehát a pilóta, Fenn sem járhat messze.

Amikor az ex-jedi odaért, már hűlt helyét találta a lánynak. Mindössze két test és egy félbevágott vezeték tanúskodott az itt történekről. Pontosan tudta, mit jelent ez, s azt is, hogy mit kell tennie. Mert meg kell tennie, nem sétálhat el csak úgy, dönthet a lány élete mellett a sajátja helyett. Annál nagyobb önzést nem is cselekedhetne.

Ezért keserű szívvel ugyan, de rögvést kivihozott a szellőztetés céljából lenyitott leszállórampán, amint megérezte az egykori növendéke, az egykori szerette jelenlétét az Erőben. Pontosan ott lelte, ahol számított rá, a Reavernek helyet adó mezőn, nem sokkal egy ősi építmény romjai mellett. Mira ott állt, s dacosan nézett.

- Mi lesz, „mester”?! Mutasd, hogy mit tudsz! – a gúnyos megszólítást követően előrántotta a fényszablyáját. A zöld penge ezúttal a gonoszágot jelképezte.

- Mira... még nem... még nem késő – próbálta Jaris kétségbeesetten jobb belátásra téríteni. – Megbeszélhetjük, ha akarsz... kitalálhatunk valamit. Talán...

- Én gondoskodtam a te szeretteidről, te pedig az enyémeinkről, nincs ezen semmi megbeszélnivaló. Most már neked is van okod megölni engem, akár csak nekem téged – jelentette ki a lány oly ridegen, mintha ez teljesen természetes lenne.

- Ne kényszeríts erre! – rázta a fejét Fenn hitetlenkedve.

- Te kezdettől fogva tudtad, hogy ez lesz, amint magadhoz vettél. Vagy mire számítottál? Heh?! Csak úgy megbocsájtom, amiért megölted az édesanyámat, az édesapámat, romba döntötted az otthonomat, fenekestül felforgattad az életemet, aztán bocsánatot kérsz, és úgy teszel, mintha aznap ott sem lettél volna?!

Fenn nem szólt semmit, már nem maradt, amit mondhatna. Ha az élete egyik legnehezebb felismerését tette is, de most ráésmélt, hogy ez a harc elkerülhetetlen. Az volt, amióta csak megcselekedte az élete legkeserűbb tettét. S ma, ma eljött az ideje, hogy nagy árat fizessen érte. Mert így vagy úgy, de megkeserüli majd e napot, bármit is hozzon a végkifejlet. Hiszen az utolsó megmaradt szerette van ellene.

- Ennyit a szavakról – mosolyodott el ádázul Mira, miközben előreszökellt, Jaris felé a magasból közeledve. Fenn sietve előrántotta a fénykardját, melynek a vörösösen izzó pengéje úgy állta a zöldes penge élet, mint annak a rendje.

A lány eleinte direkt odatartotta a kardját, hogy lássa, Fenn teljes erőbedobással harcol-e. Kisvártatva megtudta a választ, s ekkor gyomron rúgta a férfit, majd ismét egy heves lábmozdulattal próbálkozott, ám a férfi még időben odébb vetette magát. Fenn nem akarta megölni, sőt még csak ártani sem szeretett volna az élete kioltására készülő egyénnek, de pontosan tudta, hogyha meghal, azzal nem csak a saját, hanem mások vesztét is okozza majd. Tehát neki kell győztesen távoznia a harcterről.

- Állj le, Mira! Ez nem te vagy! – próbálta a lány mind hevesebb kardcsapásai közt is jobb belátásra téríteni őt, de süket fülekre találtak a szavai.

- Nem mondom?! Pedig már egész jedisen kezdtem érezni magam! – ekkor oldalról sújtott le a pengéjével, kis híján kijátszva Fenn védekezését. – De már nem érdekel, hogy én ki vagyok és mi lesz velem. Inkább megöllek!

Ahogy fűtötte a lányt a haragja, s az egy teljes évtizede benne lapuló bosszúvágya, úgy nőtt a támadásai ereje és hevessége. Fenn sok esetben már alig tudott gátat szabni a zöldes pengének, azonban legbelül jól tudta, hogyha teljes erőbedobásból harcolna, akkor kis erőlködés után véget vethetne a lány életének. Elvégre hét éves kora óta ismeri, nyolc éves is alig lett, mikor tanítani kezdte. Legyen bármilyen ádáz támadássora is a lánynak, annak tőle tanulta az alapjait, akár csak a kivitelezését.

Mirának nem volt külön mestere, mint Sigilnek, akinek a tanításai segítségével már könnyedén felül tudott kerekedni az első mentorán. Őt csak Fenn oktatta, okította és nevelte, tehát tőle származik minden, amit ellene zúdít, s mivel sosem fejezhette be a tanítását, Fenn szinte mindent jobban tud az ellenfelénél. S neki éppen ez a gondja, hogy jóformán ő nevelte fel Mirát, hogyan... hogyan árthatna neki?

- Meglepetés! – csillantak fel a lány sárgás szemei, ahogyan néhány veszedelmes kődarab indult meg a korábbi mestere felé. Fenn ugyan megpróbált elugrani, de

mégis fejen találta az egyik. Igaz, a kis méretének köszönhetően, nem okozott más egy nehezkesebb horzsolásnál, viszont az ifjú Wess így is nyert némi hatásszünetet. Kevesebbet, mint remélte, de többet, mint az elegendőnek bizonyult számára.

Az ex-jedi még az egyensúlyába sem tántorodott, amikor egy éles vágás érte a bal karját. Nem ordított fel a fájdalmában, mivel nem is érte komoly sérülés. Mira pengéje nem sokkal jutott túl a ruháján, s alig vajt a bőrébe egy centiméter mélyen, azonban a végtag mozgatásába ez nagyon is bele tudott szólni. Az égett seb fájdalma végett Fenn már korántsem mozgatta oly könnyen azt a karját. Még szerencse, hogy neki a másokban szokás fognia a fénykardját, s a sérült végtaggal csak az Erőképességeit szokta használni. Más esetben Mira már itt és most megnyerhette volna a párbajt.

Azonban egy másik jelentés is párosult a sérülés mellé: egy figyelmeztetés.

Az egykori Jedi mester végre ráeszmélt, hogy innen csak egyikük jöhet vissza élve, s az nem lehet Mira, azt nem engedi a becsülete. Ezért bármennyire a nehezére esett is, de kénytelen volt elhatározni magában a szeme fényének a megölését. Nem lesz büszke rá, mindennél jobban sajnálni fogja a tettét, sőt meglehet, hogy még a lelke is beleroppan történésekbe, de akkor is: meg kell tennie.

Rövidesen rászánta magát, s ezzel a harcok teljesen más fordulatot vettek. Mira a szinte folytonos támadásokról kénytelen volt áttérni a sok esetben életmentő védekezésre, ám a feladás vagy a szégyenletes megfutamodás helyett még inkább odatette magát. A lelke, a mérhetetlen bosszúvágya nem engedte, hogy feladja.

Miután a lány minden egyes morzsáját hasznosította a sárgás szemeiben dülő ádáz tűznek, a veszedelmes párbaj holtpontra érkezett. Sokáig forogtak a szilaj pengék, hasítottak egymásba, vagy a környezetük néhány elhanyagolható elemébe, mire a felek lassan, de biztosan fáradni kezdtek. Fenn mindig is edzettebb volt a lánynál, sokkal izmosabb és robosztusabb testalkattal rendelkezett nála. Mira egyedül a kis természetéből adódó fürgeségét és ügyességét tudta az előnyére fordítani.

Időközben Wess egyre inkább hátra szorult, a korábbi mestere lépésről-lépésre az ősi építmény romjaihoz készítette. Valami miatt az Erő egyre csak azt sugallta neki, hogy nagyon nem lenne jó ötlet, ha túlságosan is közel kerülne a kőfalhoz, ennek köszönhetően minden lehetőségét kihasználta a kontrázásra.

Sok esetben sikerült meglepnie Fenn, megrengetni a sziklaszilárd egyensúlyát és taktikáját, sőt egyszer a férfi alig tudott elhajolni a zöldes penge alól, azonban ezek mind csak hangyányi apróságok voltak az összképhez képest. Az egykori tanítvány egyik élet-halál helyzetből a másikba sodródott a jót, a szeretetet és az önzetlenséget képviselő, vörösösen izzó penge által. Az egyszer majdnem leszelte az egyik végtagját, hol csak centiméterek híján húzott el a hasa előtt, vagy fenyegette már túlzottan közel is a nyakát. Ha az éktelen haragja szinte teljesen elvakította is, már kezdett rájönni a párbaj vitathatatlan végkifejletére. Hacsak nem lesz szerencséje.

Csupán ebben bízhatott, semmi másban, amikor egy éles oldalcsapásra készítette a kardját, ám a szilaj pengét egy szempillantás alatt feltartotta Fenn fénykardja. A férfi összeszorította a szemét, és az arca is elborzadt azért, amit tenni készült, de nem

tehetett mást. Vagy megteszi, véghezviszi a mozdulatsort, vagy Mira megöli őt, aztán végez a környezetében lévőekkel is, s utána Sigil és Ann után ered.

Egy szempillantás alatt elrántotta a kardját, majd a pengéjével egy ívelt mozdulatot tett, amely keresztülsele a lány lábát. Mira bármilyen kemény is volt, akármilyen módon is edzette meg Fenn, valamint később a Nar Shaddaan töltött évek, ezt a kint már nem állhatta zokszó nélkül. Fájdalmasan üvöltött fel, s még a fényszablyáját is kiejtette a kezéből, ahogyan a lábához kapott vele, amelyen legalább tíz, ha nem tizenöt centiméter mélyen hatolt keresztül a vöröseses plazmaveszedelem.

Viszont itt még nem értek véget a borzalmak.

Az Erő sugallta Jaris mozdulatait, aki úgy követte az ösvényét, mintha még mindig a hű szolgálja lenne. Kinyújtotta a sérült karját, majd egy iszonyatos erejű lökést, egy végzetes hullámot indított útjára. Mira feltekintett, farkasszemet nézve a végzetével, amely hosszas métereken át egyenesen a kőfalhoz vágta őt.

Egy szívrengető koppanást követően visszaesett a fő és kisebb kavicsok által fedett talajra, s fájdalmasan vonaglani kezdett. Az életét ugyan nem oltotta ki a becsapódás, azonban néhány bordáját bizonyosan félbetörte, komoly belső sérüléseket okozva. Hamarosan vért kezdett köhögni, amely teljes mértékben alátámasztotta a kezdeti feltevését, s ha így van, akkor már nem húzhatja sokáig. Hirtelen rájött, mekkorát tévedett, amikor elindult ezen a végzetes úron, azonban már semmit sem tehetett.

- Mester... kér... kérlek... – próbált minden erejéből előrekúszni, az immár zöldesen ragyogó szemeit Fenn megtört, üres retináiba mélyesztve. Csupán a karjait, valamint az egyik lábát használhatta, a bal oldalit többé már nem tudta mozgatni.

- Sajnálom Mira, de már eljátszottad az esélyed... – sóhajtott fel a férfi fájdalmasan, ezek a szavak nem csak a lány, de az ő szívét is törként érték. De pontosan tudja, hogy bármit is mond, akármit is tesz a haldokló lány, nem mentheti meg az életét. Illetve megtehetné, az Erő segítségével helyrehozhatná a belső sérüléseit, de a lábát már nem mentheti meg, ahhoz túl mély a vágás, akárcsak az, ami Mira lelkében esett.

Amint felépült, egyből az életére törne, s akkor... akkor is meg kellene ölnie.

- Bocsáss meg... kérlek! Nem hagyatsz itt... nem...

- Nem tudlak megölni, pedig már kegyeletből is meg kellene tennem. De így... így lassan, órák múlva ér majd a halál... – próbálta szavakkal enyhíteni a lelkébe ezúttal vágott sebet, mert ezt... ezt a napot soha az életben nem bocsájthatja meg magának. Ehelyett újra és újra viszont fogja látni, ahogyan Mira tette a szüleivel. Mindörökre kísérteni fogja, talán még sötétségbe is borítja a lelkét. Ám nem tehet mást, ennél többet már nem árthat neki, s egyúttal nem is mentheti meg: maradt az, hogy elsétál. – Szerettelek, Mira. Olyan voltál nekem, mintha a saját lányom lennél, de...

- Akkor ne hagyj itt... kérlek, mester... Ne...!

- Sajnálom... – nyögte ki Fenn úgy, mintha ez a saját vesztét is jelentené, s hátat fordított neki. Elsétált. Felment a Reaver rámpájára, amely hamarosan bezárult, és néhány perc elteltével már a hajó is a magasba emelkedett.

Megindult Kelet felé, majd kisvártatva tovatűnt a láthatáron.

- Mester... ne... nem hagyatsz itt... Mester! MESTEEEEER!!! – zengte Mira lágy hangja a párás, hajnali levegőt (errefelé még reggel hét sincs, hiába van délután

három óra a Reaver fedélzetén). Hossza órákon át hasították a tájat, megrengetve a fákat és elriasztva a környező madarakat. Aztán abbamaradtak.

Alábbhagytak egyszer, s mindörökre.

Amint Fenn fellépett a hajóra, tudta, hogy mit kell tennie. Érezte Carlos életjelét, ő csak elájult, amikor a néhai tanítványa rátámadt. Azonban Ventris... még a nyakára téve a kezét is alig érezte a pulzusát. Segítségre van szüksége, sürgősen.

Márpedig akkor nem maradhatnak itt, viszont a sérült energiavezetékekkel nem mehetnek sehova. Azonnal odalépett a heves szikrákat hányó füstforráshoz, majd a szemei meglepetten vélték felfedezni egy kapcsolót, ami korábban még nem volt ott. Legalábbis a Reaver megszerzésekor biztosan nem. Három hónappal ezelőtt a hajó átépítésekor kerülhetett oda, Fenn a jelekből arra tippelt, hogy a vezeték soha nem látott egyszerűségű leválasztását szolgálják. Próba-szerencse alapon lenyomta, s ezt követően tényleg az történt, amire számított. Alapos meglepetésként is érte, hiszen errefelé sosem ez szokott történni, de most mégis abbamaradtak a szikrák, a fullasztó füst és látszólag minden rendszer normálisan kezdett muzsikálni. Működött.

Ezzel egy probléma elhárult, viszont még mindig stabilizálni kellett Ventris állapotát, valamint mihamarabb megindulni a hajóval, nehogy a fedélzeten érje a halál. Egyszerre nem teheti meg mindkettőt, ezért a fontosabbat, a lány megmentését választotta. Aztán Dahn is ébredezni kezdett, meglepően hamar magához térve.

- Carl, segíts! – kiáltott hátra neki Fenn, a férfi elsőre nem tudta, hogy honnan is, viszont hamar megindult a hang forrása felé. Az ex-jedit a legközelebbi kabinban találta. Ventris az ágyon feküdt, a hasán húzódó veszedelmes vágás alapján már perceket sem tippelt neki, de Jaris mégis a sebre tette a kezét, s mintha meditált volna, vagy valami. Amióta együtt járják az űrt még soha nem gyógyított, így nem.

- Mit csináljak? – kérdezte Dahn, amint szóhoz jutott a döbbenettől.

- Vidd a hajót a legközelebbi városhoz, vagy bárhová, ahol találhatunk egy kis baktát! Anélkül nem fogja túlélni – az ex-birodalmi szerint azzal sincs túl sok esélye, viszont most igazán nem akart vitatkozni. Még egy pillanatig nézte, ahogyan Fenn minden Erőben lakozó képességét latba vetve próbál segíteni Leanán, aztán sietősen megindult a pilótafülke felé. Ezúttal rajta fog múlni a lány élete.

- Mi... mi történik? – nyögte fel Ventris. Ő csak arra emlékezett, hogy a hasába állítanak egy fénykardot, most pedig iszonyatosan fáj mindene, a látottak meg mintha egybefolyának, aztán szét, s újra össze. – Meg... meg fogok halni...?

- Nem... rendbe fogsz jönni... Ígérem! – küszködött a könnyeivel Jaris. Leana nem halhat meg, az már túl sok lenne számára. Így is elvesztette mindenét, amit valaha szeretett, ráadásul épp neki kellett ezt a valakit halálra ítélnie.

- A Kar'am jó lesz? Két űrkikötője is van és csak két percre van innen, Kelet felé.

- Indulj már!

Kész örökkévalóságnak tartott az a két perc, Fenn és Ventris számára talán még többnek is. Azonban Carlos is csak nehezen tudott gátat szabni az érzelmeinek, egy

társa, egy jó barátja feküdt élet és halál közt, miután egy másik tört az életükre és fizette meg végül a sajátját azért, amit Fenn csakis kizárólag magának köszönhetett.

- Nem... nem akarok meghalni... – egyre csak ezt nyögte Ventrís. Iszonyatian félt attól, ami a túloldalon vár rá, és tőle még soha nem látott mértékben keseredett el.

Ekkor a Reaver leszállótalpai mindent sejtetően koppantak valami fémesen.

- Megérkeztünk! – kiáltotta hátra Carl, aztán hátraszaladt, hogy megnézhesse, mire jutott az ex-jedi. Leana immár utolsóként megmaradt reménysége.

- Rendben... vigyázz rá, amíg kerítek valahonnan! – csattant fel Jaris, miközben elemelte a kezeit a lány hasáról, s hevesen viharzott ki a kabinból. Azonban Dahn megragadta az utolsó méteren. Válaszokat akart, még hozzá azonnal.

- Meddig húzza, ha nem találsz? Egyáltalán mi lett Mirával?

- Ő is haldoklik, de rajta már senki sem fog segíteni – borzadt el még jobban a férfi arca, miközben Carlos azt sem tudja, féljen, vagy éppen rettegjen.

- És ha igen? Mi lesz, ha később megtalál minket?

- Esélye sincs! – ordította a képbe Fenn, egy kissé hangosabban a tervezettnél.

- Helyes... – hallatszott Ventrís remegő ajkai közül. – Nem is érdemel mást. Rem... remélem, hogy nagyon sokat szenved majd, mielőtt eléri a halál. Nekem mennyi... mennyim van még? – nyögte ki nagy nehezen, aztán már nem szólt többet. A mérhetetlen kínja és félelme minden erejét lekötötte.

- Nem tudom – sóhajtott fel Fenn. – Néhány óra, esetleg. De addigra elég baktát szerzek, a szavamot adom rá! – jelentette ki az egykor jedi mester, aztán kiviharzott a kabinból, a hajóról, s végül az űrkikötőből is.

Egyes egyedül egy helyen, ahol a Fekete Nap és a Birodalom bármelyik percben rátalálhat a hajóra, vagy éppen rá. Itt még megmaradni is kihívás egy körözött férfi számára, hát még olyasvalamit lelnie, amit jóformán meglelni sem lehet. Egyedül egy kórházban számíthatnának ilyen gyors ellátásra, de oda nem mehetnek. Akkor vagy egy cella, vagy pedig néhány lövés gondoskodna a jövőjükéről, attól függően, hogy melyik fél karmaiba kerülnek. Maradt maga a lehetetlen.

Ilyen körülmények közt a szokásos módszerek nem működnek, az újak örültségek, az igazán kecsegtetőek pedig nem is léteznek. Valamit mégis tennie kell, választania kell egy megoldást a sok közül, hogy Ventrís élhessen, hogy ne kelljen még egy ártatlan léleknek száradnia a saját, az összeomlás szélén álló szívéen.

Miközben egymás után rótt a métereket, sötétség borult az égre, s kisvártatva az eső is szakadni kezdett. Alaposan megáztatta a férfi köpenyét, a felhajtott csuklyáját és a lábbelijét. Esernyő híján már tocsogott a víztől, mikor elérte a létező legrosszabb helyet az életmentő folyadék megtalálásához: Kar'am városának második űrkikötőjét (ahol ők szálltak le, ott egyetlen más hajó sem tartózkodott). A mai napig sem tudja, hogy miben reménykedett. Talán egy utazó jóakaratóban, vagy egy masszív szállítóhajó érkezésében, amely csakúgy roskadozik ettől a kékes árnyú, roppant bűdös folyadéktól. Ez a remény is több a semminél.

A legtöbb kikötőhöz hasonlóan, a kijáratoknál itt is akadt egy-két hely, ahol az ember bekaphat vagy ihat valamit. Fenn össze sem tudja számolni, hogy ezeknél a

bárpultoknál hány titok önkéntelen elkotyogását hallotta már. Igaz, eddig még egyszer sem fordult elő a „*A hajómon amúgy rejtegetek egy EKKORA tartály baktát!*”, viszont mégiscsak megért egy próbát. Ennél több esélye egyébként sem lehet.

- Egy olyan lila izét kérnék! – fordult oda a csaposhoz, aki bólintott és már fel is szolgálta, amit kért. Jaris illedelmesen fizetett, ám a „*köszönöm*” szócska kimondása helyett máris fülelni kezdett. Az illem ezúttal nem ér meg egy életet.

Ahogy teltek-múltak a percek, semmi sem történt. Fél órája már, hogy otthagytá Ventrist, ráadásul az álca kedvéért jó néhány üveggel le is hörpintett már abból a vacakból, igaz, egy bizonyos szinten vágyta is a lerészegedést. S Fenn minél inkább becsiccsentett, annál kevesebbek szűrt ki a körülötte elhangzottakból.

Szerencsére erre egyáltalán nem kellett összpontosítania.

- Nocsak, milyen kicsi a világ! – Fenn hátrafordult, aztán egy pillanatig úgy hitte, menten kiugranak a szemei. Selene kecses alakját, a megszokott bőrtözetét és a bájos, sértetlen arcát vélte felfedezni. A mosolya alapján még egy fogát sem verték ki a múltkor, a két sötétkék szeme sértetlenül hagyásáról már nem is beszélve.

Ezen felül még egy sugárvetőt is fel vélt fedezni a nő kezében.

- Óh, bocsi... – csúsztatta vissza a tokjába a veszedelmes fegyvert. – A megszokás hatalma. Tudod, ha valakit cserbenhagynak, általában elég zabos lesz.

- Nem mintha annyira megsínyletted volna az elmúlt heteket – hörpintette le az utolsó kortyot is Jaris (csak már nem az első, hanem a nyolcadik pohárból), miközben szép lassan kezdett eszébe jutni, hogy mit is keres itt valójában.

- Hát... Sigil ostoba jóslatai ellenére, a kivégzésem mellett döntöttek. Ezért csak jó szorosan megkötöztek és beledobtak a folyóba. És, mit is mondjak, nálam mindig van egy jó éles tartalékkés, de ahogy látom, ez téged nem igazán foglalkoztat. Szóval... – tett egy cseppnyi hatásszünetet a nő –, mi szél fújt erre?

- Ventris haldoklik, bakta kellene, de... heh... – kezdett meglátszani a pia a férfi általában éles elméjén. – Nekem fingom sincsen, honnan szerezzek!

- Óh, milyen drámai – mosolyodott el Selene, mintha gúnyolódni akarna, viszont valami azt súgta Fennek, hogy az őszinte aggodalmát próbálja így leplezni. – Nem akarok túl érzelmősnek tűnni, de, ami azt illeti, én tudom, honnan keríthetnél épp eleget egy élet megmentéséhez. Ha akarod, én megszerzem!

- Nem mintha bizalmatlan lennék azért, mert meg akartál ölni minket... – tett egy lélegzetvételnyi szünetet Jaris. Igazság szerint abban reménykedett, hogy addig is sikerül józanodnia egy csöppet, mert már megint egy életbevágó döntést kellene hoznia, viszont túlságosan is ködös az elméje hozzá. – De mit kérsz cserébe?

- Jól tudod, hogy én mit akarok – mosolyodott el Selene, s még a sárga föld felé erősen közelítő Fenn is pontosan tudta, mit ért ezen. A legutóbbi kísérlete óta sem tett le az akkori céljáról, valami miatt minden áron fel akar jutni a Reaverre.

Bármi is lehet az, biztosan nem fogja megérni. Benne nem lehet megbízni, az első alkalommal sem lehetet, ahogy másodszorra sem és most, a harmadik alkalom hajnalán sem lehet. Viszont Fenn túlzottan is részeg volt már, hogy ezt belássa.

- Három órát kapsz, máskülönben már elhagyja az élet – a nő legbelül már réges-rég elkönnyelte magában a kudarcát, ezért nagyot nézett, amikor meghallotta Fenn szavait. Sejtette az alkohol közrejátszását, de mégis... ha két csempész megegyezik valamiben, akkor mindegy, milyen körülmények közt: az alku az alku.

- Mondd meg, melyik kikötőben van a hajód, és fél óra múlva ott leszek – a nő közelebb hajolt hozzá, majd arcon csókolta. Erre egyből megeredt Fenn nyelve.

- A kettes dokkon, a másik úrkikötő tetején.

- Köszönöm – nyugtázta magában az élete legkönnyebb dolgát Selene, majd a teljesség kedvéért még az ex-jedi szájára is adott egy szerelmes csókot. – Fél óra múlva ott leszek, és ne feledd: akár él Ventris, akár nem, engem felvesztek.

Fél órával később:

A hősünk a párbeszédet követően nem tehetett mást, mint visszament a hajóra és reménykedett. Rövidesen elmagyarázta a helyzetet Carlosnak, aki azonnal el akarta húzni a csíkot, mivel azt feltételezte, amint minden normális ember tenne: Selene nem csak véletlenül keveredett ide, továbbra is a Fekete Napnál van és Fenn-nek sikerült ezüsttálcán felszolgálnia a sorsukat. Tehát már csak idő kérdése, hogy megöljék őket.

Viszont Jaris hallani sem akart erről. Ventris egyszerűen nem halhat meg. Ezért nem tett mást, mint várt, miközben egy régi jedi technikával próbált felülkerekedni az alkoholon, de mivel nagyon rég használta már utoljára, csak egy hangyányit tudott segíteni a helyzeten. Ekkora már Leana életének leghosszabb órája a végéhez ért.

Fenn előre megérezte a nő közeledtét, s a sejtelmei ellenére lenyitotta a rámpát, mire a legváratlanabb meglepetés érte. Selene teljesen egyedül, mindenféle csomag nélkül közelített a hajó felé, mindössze egy kicsiny zsákot tartott a kezében. Még Carl sem tudta mire vélni az esetet. Egyre csak a leendő végük formáját fürkészte, ahogy a még mindig észbontó látványt keltő *twi'lek* megközelítette a hajót, majd sietősen felkocogott a rámpán – nem szívlelte a zuhogó esőt –, s átadta a zsákot.

- Nem sok, de csak ennyit találtam – jelentette ki Selene, majd a „*csomag*” átvétele után leült a legközelebbi tárolóra, hogy kifújhassa magát.

Eközben Jaris belenézett a zsákba.

- Megteszi – közölte amilyen gyorsan csak tudta, aztán nyomban Leana kabinja felé vette az irányt. A nő hevesen nyögött ugyan a kínjai közt, de ezek is csak a benne lévő élet apró szikráit jelezték. Még nem késtek el, s Fenn ennek megfelelően hajtotta félre a lány ruháját, majd tapasztalta meglepetten, hogy Dahn már bekötötte a sebet. Hősünk óvatosan félrecsúsztotta a gézdarabot, aztán kihámozta a zsákból a szelencényi baktát. Tényleg nem sok egy ilyen mély és veszedelmes sérüléshez mérten, azonban egy próbát biztosan megér.

- Hadd segítsek! – próbált Carl odaférfközni, azonban Fenn félreintette.

- Inkább menj ki, ehhez csönd és türelem kell. Önmagában nem lesz elég, ezért megpróbálom egy régi, a mesteremtől tanított technikával fokozni a regenerációt. Ezzel nagyon sok klón életét mentette meg a Klónháborúban.

Carlos nem sokat értett az egészből, de bólintott, aztán kiment. Két lépést sem tett, de a szemei azonnal megestek Selene arcán, aki nem ejtette csapdába őket. Elvégre akkor már rég nem élnének. Eközben a nő aggodalmasan fordult felé.

- Hogy van? Sosem mondtam neki, de mindig is kedveltem, a magam módján.
- Még mindig élet és halál közt van, de Fenn csodákra képes.

Ahogy ez elhangzott, Dahn leült mellé, mindig is élvezte a társaságát. Együtt vártak egy ideig, talán újabb harminc hosszas percig, amikor az ajtón végre kisétált Fenn, s az arca mindent elárult a lány jövőjével kapcsolatban.

- Meg fogja élni a reggelt, aztán már túl lesz a nehezen – nem meglepő módon mindenki, még Selene is elmosolyodott ennek hallatán. Ha másért nem is, de ezért megérte kirámolni azt a hajót, ahol a baktát „találta”. Persze még így is maradt egy, számára rendkívül égető kérdés, amivel nem akarta elrontani a hangulatot, de mégis fel kellett tennie egyszer, vagy legalábbis utalnia rá egy bizonyos formában.

Hosszas perceket várt, mikor végre előhozakodott vele.

- Ugye ez nem az a rész, amikor kitessékeltek a hajóról és én még a lelkeimet is kisérom a zuhogó esőben? Harmadszorra már tényleg az idegeimre menne...

Fenn gondolkodott egy csöppet, s csak azt követően felelt.

- Sajnálom, de... – tartott némi hatásszünetet – csak Carl kabinját ajánlhatom.
- Megfelel – vágta rá a nő örömteli arccal, szinte gondolkodás nélkül. Valóra vált a célja, a legfőbb vágya, végre ismét a Reaver fedélzetén lehet. Ráadásul még Sigil is elment időközben, a fél legénységgel egyetemben. – Hol van Mira?

Fenn szomorúan megrázta a fejét, aztán másra terelte a témát.

- Ha van valami cuccod, még áthozhatod. De siess, mert nem várunk örökké!
- Inkább kihagynám, amúgy sem maradt túl sok értékem. Az a fura ródiai manusz, aki idehozott, képes volt majdnem az összes pénzem elkérni...
- Akkor indulunk is...

Később:

A Reaver már sebesen szelte a csillagok tengerét, amikor Fenn elérkezettnek látta az időt a lefekvéshez. Mivel most Carl, holnap pedig biztosan ő lesz a soros Ventris felülvizsgálásában – az új jövevényt nem akarták ezzel terhelni –, nem fog valami sokat pihenni az eljövendő órákban. Besétálva a kabinjába azonban meglepő látvány fogadta. Valami, amit soha az életében nem feltételezett volna a sorstól.

Selene anyaszült meztelenül feküdt az ágyán.

- Megmondtam, hogy egy napon így is megcsodálhatsz – nevetett fel a nő, miközben Fenn azt sem tudta, hogy mihez kezdjen a helyzettel.

Selene számára egyértelmű volt az egész, ő már hosszas heteken át őrlődött az egészen. Minden akkor kezdődött, amikor Pendergast felkényszerítette a hajóra és megismerhette Fennt. Mindig is látott benne valami vonzót, valami különlegeset, azonban letagadta. Az ott töltött időn át még saját magának is hazudott, mert nem tehetett másképpen. Ha nem akarta elcseszni az egész hátralévő életét, véghez kellett vinnie a küldetését. Ezért végig azt hazudta magának, hogy ő csak egy átlagos fickó, talán egy kissé kedvesebb, vagy leleményesebb a kelleténél.

Aztán eljött a nap, amikor lehullott róla a lepel. Ő előrántotta a sugárvetőjét, oly sebesen, mint még soha az élete folyamán. Tiszta célpontja volt, mellkason lőhetne volna a férfit, ám valami mégis az ellenkezőjét súgta, ezért az utolsó pillanatban a férfi lába felé fordította a veszedelmes fegyvert. Amikor elsütötte, hamar megtudta a mozdulat értelmetlenségét, mert így-is úgy-is kivédte volna a Jaris.

Neki azonban nagyon is sokat jelentett. Amikor Sigil megmentette már kénytelen volt szembenézni vele, hogy valami kialakult vele kapcsolatban, valami különleges. Aznap, mikor az új munkaadói elfogták Fenn, már tudta, hogy belészeretett. Hiszen kész volt mindenét feláldozni a férfi kiszabadításáért, aztán meg is tette azt, amit józanésszel soha nem cselekedett volna meg. De már csak ezt teszi vele a szerelem.

Végül mégis otthagyták, könnyre is fakadtak a szemei. Azonban nem a saját sorsa végett... ugyan, mit számított az már? Fenn lemondott róla, otthagya az ellenség karmai közt, s ő valószínűleg sosem látja többet. Szívesen elmondta volna akkor, hogy mit érez iránta, de hamar belátta: annál rosszabbkor nem is tehetné.

Így inkább rádobott egy nyomkövetőt a Reaverre, hátha szerencséje lesz.

Ugyanis nemcsak megtartotta magában az érzéseit, hanem teljes egészében beleringatta magát a Sigil által mondottakba, mert még a szolgálét is azt jelentené, hogy túléli, és egyszer talán majd megszökhet a gazdájától. Egyszer talán majd újra találkozhat vele. Ám a zsoldosok mégiscsak megölni akarták, amiből ő meglepően jól jött ki. Elvágta a köteleket, felúszott a felszínre, és akkora ők már nem voltak ott. Minden bizonnyal valamiféle amatőrök lehettek.

De sebjaj... most már visszamehetett Fennhez.

Végig, bolygóról-bolygóra követte őket a hajóján, aminek a létezését nem ismerte be, egyébként is körözik a hatóságok, tehát hosszútávon nem ment volna valami sokra vele – igaz, a Reavert is, de az már teljesen máshogy néz ki, mint amikor azt a tetemes pénzösszeget rárótták. Már egyébként is elérte a célját, felkerült a hajóra.

Örült Ventris megmenekülésének, elvégre abban igazat mondott, hogy kedveli őt, valamint a legénység összes többi tagját, Sigil kivételével. Sajnálta is Mira elvesztését. Éppen ezért gondolkodott azon, szerelmet valljon-e az ex-jedinek, amikor a mai napon a legkisebb gondja is nagyobb az ő érzéseinél. Aztán arra jutott, hogy itt eddig is a „*most, vagy soha*” elvén mentek a dolgok, elvégre holnap akár már kis is rakhatják, ha Fenn színjőzan énje mégsem támogatja az ittlétét.

Maradt az örök kérdés: hogyan? Erre sosem tudta igazán a választ, mindig is valami romantikusot képzelt el, aztán egyszer csak felvetődött neki a meztelen várakozásnak az ötlete. Fel is nevetett, amint eszébe jutott, annyira nevetségesnek tartotta az egészet... aztán... aztán csak ennél kötött ki.

- Hmph... – tett egy halovány hümmögés félét Fenn, mert halványlila gőze sem volt arról, hogy mit tegyen. Ha az Erő segítségével nem is, de kis gondolkodás után csak ráeszmélt, hogy Selene tényleg fülíg beléesett, ami önmagában nem lenne gond. Sőt ezek szerint a lojalitása megkérdőjelezhetetlen lesz a továbbiakban, és tényleg nem leselkedik rájuk további vész, ezen felül az ingyen szex sem utolsó.

Viszont az égadta világon semmit sem érez iránta, mint nő iránt. A teste, a női bájai, valamint minden egy porcikája lázba hozza, ez igaz, de önmagában ez egy

becsületes ember számára nem szentesíti az alkalmat. Ha Selene számára is csak egy futókaland, egy úgynevezett „hálalátogatás” lenne, akkor még oké, de így... Amint a nő megtudja, hogy csak néhány izgalmasabb percért kellett neki, menten összetörné a szívét. S már így is eleget ártott neki, sokkal többet, mint amennyit megérdemelt.

- A fél galaxis legszebb nője fekszik az ágyadban, meztelenül – nyomatékosította Selene szerelmesen –, te pedig annyi mondasz: „hmph”?

Másfelől nézve, viszont senki sem mondta neki, hogy folyton a becsületeset kell játszania, az igazságosat. Már rég nem Jedi, ráadásul sohasem élt valami becsületes életet a Yavin IV-en történeteket követően. Ezen felül, ma vesztette el a lányát, bár egy percre sem volt az ténylegesen, de mégis így érzett Mira iránt, mi több, saját kezűleg kellett halálra ítélnie. A fáradságot, az ereiben még mindig jócskán csörgedező alkoholt, valamint azt a tényezőt nem is említve, hogy már fél éve nem töltött el egy közös éjszakát egy nővel: valami Istentelenül pocskék napja volt.

- Biztos, hogy ezt akarod? – próbált a józan énjének egy maradványa teret kapni.

- Még soha nem voltam biztosabb, semmiben – felelte Selene, s tényleg látszott rajta, hogy életbevágóan komolyan gondolta ezt az alkalmat.

Visszont már látta, hogy Fenn nem fog csak úgy odaugrani, ezért felkelt, kecsesen odalépett hozzá, majd átkarolta a nyakát és megsókolta őt.

Fenn pedig átadta magát az élvezeteknek, a mai nap történései után ennek már nem tudott ellentmondani. Annyi keserűség történt vele ma, hogy egy álló év alatt sem tudná elbeszélni azokat. Akkor miért... miért ne lehetne benne valami jó is?

S ezúttal nem érdekelte, hogy akár a nő szíve is rámehet erre.

Vége

A II. felvonásnak.

Meghatározatlan idejű szünet
következik...